

Góa Beh Niá Bān-it

Liân Lē-hōa

Chèng-hú ūi-tiōh beh pó-thiap lông-bîn ê sêng-oáh. Ū sit-si chin-chōe ê chèng-chhek. Ū chí t kang, lông-hōe ê hòng-sàng-ki teh kóng-pò kóng, “Nā thêng-keng (休耕) ê lông-tē, ē-tit-thang niá gō-chheng. Nā ū phùn-bū-khì..ê, tiōh ē-sái niá lák chheng. Aì tòà ìn-á kap sin-hūn chèng kàu lông-hōe pān-sū chhù lâi niá.”

Hit ē-pō, khòaⁿ ū chít ê lāu a-pô chhiú thèh tiōh ìn-á kap sin-hūn chèng beh lâi niá chíⁿ. Pān-sū-oân kám-kak chin kī-kòai, chiū m̄ng i kóng, “A-pô..á, lí kiám koh ū teh chòe sit?” I ìn kóng, “Bô..ah! M̄-kú góa í-keng lák-cháp gōa hòe, lóng thêng-keng (停經)--ah, iū-koh ták àm lóng khùn bōe khì, só-í góa lóng chóng beh lâi niá bān-it! ”